

EDITORIAL

LES RAONS D'UN PACTE

Les grans reserves amb que amplis sectors de la base han acullit l'opció electoral del partit, ens ha obligat a tots a fer un esforç d'explicació dels motius que han empès al Consell Executiu a concloure el Pacte Democràtic per Catalunya i al Consell Nacional a ratificar-lo. L'exercici polític que ha representat a aquesta explicació el grau d'aprofundiment a que s'ha arribat en l'anàlisi de la qüestió, demostren, de forma ben clara, la vitalitat del Front a tots els nivells de l'Organització. També s'evidencia el sentit de la realitat dels seus militants i la voluntat de participació en el debat per a decidir la línia política del partit, en un moment que la complexitat de les circumstàncies feia especialment difícil prendre una decisió.

Un cop assumida la necessitat del camí empès, jutgem útil recapitular els aspectes més destacats dels arguments i dels fets que ens hi han conduït. I ja en aquesta via, assenyalarem sens dubte i com a la primera de les raons, la d'aconseguir la unitat d'un ampli ventall de forces polítiques dins d'una candidatura que s'identifiqués pel caràcter prioritari en la reivindicació de les llibertats nacionals, concretades en el restabliment de l'Estatut i de la Generalitat i en el retorn del President Tarradellas. Es a dir, aquella que posés l'accent en la qüestió nacional per damunt de la posició de partit, perquè som conscients que sense l'existència prèvia del poder autònom català no seran possibles ni la democràcia ni el socialisme a Catalunya.

Hem fet l'opció, doncs, per motivacions de pura conseqüència política, derivades del nostre nacionalisme reivindicatiu, tot sacrificant conjunturalment una major precisió sobre els continguts específicament ideològics. Fer el contrari hauria significat, ni més ni menys, postposar la solució del plet nacional a una problemàtica partidista que, aïllada d'aquesta reivindicació, ni es clarifica ni entra en vies de solució, ans al contrari. L'únic efecte que produeix és el de reforçar les bases institucionals de l'Estat Espanyol.

Perquè som profundament socialistes, demòcrates i d'esquerres, hem començat la construcció del nostre projecte polític pel tirany que ha d'assegurar-ne els fonaments autèntics i sòlids: la seva catalanitat bàsica. Es tracta, com s'ha dit durant la discussió de la proposta del pacte, de formular al País una alternativa clara, entenedora i simplificada: democràcia i Catalunya, que respongui al desig manifest d'unitat que entorn d'aquests plantejaments ens ha semblat detectar entre el poble català.

En aquesta direcció anava la iniciativa de Solidaritat Catalana que varem formular i traslladar a la resta de les forces polítiques de Catalunya i que el Front ha defensat fins el darrer moment tant a nivell de candidatura unitària pel Congrés de Diputats com pel Senat. Quan l'òptica sectorial i/o els compromisos polítics d'uns i altres han fet inviable la proposta, ens hem hagut de decantar per l'alternativa de pacte electoral on la component nacional era més notòria i el resultat polític previsible més estimable. Creiem així complir un deure de fidelitat envers el nostre poble i de coherència envers nosaltres mateixos.

FRONT D'ESQUERRES

El sacrifici dolorós del Front d'Esquerres, on F.N.C. s'havia integrat amb el pròpósit de dotar al país d'un instrument polític caracteritzadament socialista i català, s'ha produït com a resultat d'avançar els interessos de partit als interessos generals.

El Front d'Esquerres havia assumit la nostra proposta de Solidaritat Catalana, que s'adreçava a tots els partits el contingut de la qual es concretava en els quatre punts del document que es va fer públic oportunament. La proposta no implicava de forma necessària la constitució d'una candidatura única que d'antuvi sabiem que era rebutjada a nivell de Congrés de Diputats com a mínim pel PSUC i UDC, sinó el compromís, fortament vinculant, de restablir l'Estatut i la Generalitat i fer retornar el President mitjançant la reunió en Assemblea de Parlamentaris dels Diputats i Senadors elegits, que d'aquesta manera expressarien el seu refús del Consell General de Catalunya. Alhora el Front d'Esquerres va intentar amb esforç l'acord amb el P.S.C. (C), que no va reeixir

ECONOMIA

CAMPANYA D'AJUT AL PARTIT

Amb motiu de les activitats públiques del partit i de la nostra participació a la campanya electoral, és indispensable un gran esforç per a augmentar els recursos econòmics del partit.

Malgrat l'èxit de la campanya de reorganització del servei de cobrament de quotes i l'acollida favorable dels bons per a recaptar donatius d'ajut al partit, les necessitats econòmiques són molt grans encara i respecte a la campanya electoral, d'un caràcter urgentíssim.

El nostre partit no té ni ha tingut mai el suport de grans grups de pressió, sigui de tipus econòmic, sigui de tipus polític, com ho puguin ser les diverses internacionals comunistes, democrata-cristiana, socialista, etc. Tot l'esforç ha sortit sempre dels nostres militants.

Per això en aquests moments en què el Partit participa en les eleccions a fi de ser present en el poder polític català que es configura per l'immediat esdevenidor, ens hem de dirigir a tots els militants, i simpatitzants per demanar que, a més de continuar regularitzant els cobraments de quotes que encara quedin pendents d'enquadrar en els nous sistemes de cobrament, facin un esforç especial per la campanya d'ajut al partit.

DEMANEU TALONARIS DE BONS D'AJUT AL PARTIT

Els talonaris són de vint-i-cinc bons i cada un representa un donatiu d'ajut al Partit de 1.000 pessetes. Cada militant s'hauria de comprometre a vendre com a mínim un talonari en el seu cercle de relacions familiar i d'amistats. Cal explicar que per les eleccions es necessiten diners i que els partits autènticament catalans, democràtics i no sucursalistes, com el nostre, han de ser ajudats pel poble. La presència de candidats del Front en les candidatures guanyadores serà una garantia d'independència i de catalanitat en el futur poder polític català.

compte tingut de les condicions de pacte orgànic que havia de tenir inevitablement i de l'articulació del socialisme a nivell d'estat que també comportava. La iniciativa de C.D.C. de constituir una candidatura pel Congrés axada sobre els cinc partits (U.D.C., P.S.C. (R), E.R.C., E.D.C. i la pròpia C.D.C.) i els seus aliats: F.N.C. i E.C. pel Front d'Esquerres i C.C. pel seu pacte amb U.D.C., va escorçar per la negativa d'aquesta darrera.

PACTE DEMOCRÀTIC

Desmarcat el P.S.C. (C) i fallida la temptativa de C.D.C. - E.D.C. que, cal recordar-ho, havia estat favorablement recollida i àdhuc impulsada pel President de la Generalitat, els marges d'una candi-

datura mínimament unitària restaven ja limitats als acords possibles entre el Front d'Esquerres i el Front Democràtic (C.D.C. - E.D.C.).

El Front d'Esquerres de forma unànim, va prendre la iniciativa d'intentar-la, i la resposta de l'altra part, pel que fa a la voluntat de negociar, va ser positiva d'entrada. El tandem C.D.C. - E.D.C. va avançar, però, que atesa la correlació de forces existents, la distribució dels llocs s'havia de fer en la proporció de 2/3 pel Front Democràtic per Catalunya i 1/3 pel Front d'Esquerres. De tota manera la resposta, no tancava la possibilitat de negociar sobre la base dels noms dels candidats de la implantació geogràfica dels partits, la qual cosa indicava que la proporció podia resultar modificada durant les negociacions.

ENCARA NO SOM LEGALS

Immediatament es va manifestar dins del Front d'Esquerra una distinta disponibilitat al pacte per part dels seus integrants, filla de la consideració diferent del potencial de les forces en joc en els aspectes econòmics, d'infraestructura orgànica i d'incidència política. En la discrepància hi ha involucrada la qüestió, fonamental al nostre entendre, de l'espai polític que cadascú ocupa o creu ocupar, però això serà tema d'un altre article. Ara ens cenyirem als fets, tal com es van produir, deixant de banda les interpretacions. Per això, intentarem de reconstruir la reunió del Front d'Esquerra en la qual els camins es van bifurcar.

Hi assisteixen dos representants d'E.R. que afirmen tenir plens poders.

Aquests representants posen com a condició previa i no negociable que C.D.C. — E.D.C. ha de tenir el 50 % i el Front d'Esquerra l'altre 50 % dels llocs. Se'ls demana si són conscients que això és pràcticament un obstacle insuperable per a negociar, no amb C.D.C., sinó amb qualsevol persona o grup.

Contesten que saben que és una posició molt cantelluda, però que és així i que això no es pot modificar.

Qual se'ls fa meditar en què això representa només el fracàs de les negociacions, sinó la pràctica impossibilitat que el Front d'Esquerra vagi a les eleccions, i que la responsabilitat d'aquest fracàs recau íntegrament sobre Esquerra Republicana Estat Català, contesten que en són plenament conscients i que n'assumeixen les responsabilitats.

Estat Català afegeix que a més del 50 %, ells tenen més condicions, sense especificar quines són.

En parlar d'economia, Esquerra Republicana demana el preu de la campanya del Front d'Esquerra i es compromet a pagar-ne la quota que els correspongui. Informa, també, que ja tenen un Partit que utilitzaran si no els legalitzen i si no van amb el P.S.C. (R.) a les eleccions.

Abans de donar per acabada la reunió es va acordar que es faria un comunicat amb aquests dos punts:

1. Continuar en la tasca per la constitució d'un gran partit socialista i democràtic de disciplina catalana, del qual n'és una plataforma vàlida el pacte del Front d'Esquerra.

2. Deixar llibertat als partits components perquè vagin les eleccions amb l'estratègia electoral que considerin més idònia de cara a aconseguir els objectius plantejats en la proposta de Solidaritat Catalana, és a dir: el restabliment de la Generalitat i de l'Estatut d'Autonomia i el retorn del President Josep Tarradellas. Paral·lelament, les negociacions entre els partits catalans (de Lliga Liberal PSUC) per a una candidatura al Senat, van quedar bloquejades per circumstàncies de la mateixa naturalesa que van fer impossibles la del Congrés. F.N.C. va ser present fins la darrera reunió tinguda per a aconseguir un acord mínim.

COMISSIO POLITICA

El passat dia 17 de març d'aquest any es va presentar al Govern Civil de Barcelona tota la documentació necessària en sol·licitud de la legalització del nostre Partit. Els firmants eren Joan Cornudella i Barberà, Joaquim Ferrer i Mallol, Antoni Malaret i Amigó i Joan Vilalta. El 22 del mateix mes ingressava la documentació en el Registre d'Associacions Polítiques del Ministeri de la Governació. Segons el que estableix el Decret-Llei regulador d'aquest tipus de peticions, el Ministeri tenia deu dies per practicar la inscripció o denegarla. Gestions particulars ens van permetre tenir coneixement de que els serveis corresponents havien apraïat il·licitud penal en la nostra organització, i com a conseqüència suspensien la inscripció i enviaven tota la documentació a la Sala IV del Tribunal Suprem. Això passava el dia 31 de l'esmentat mes.

Fins aquest moment el Tribunal Suprem no havia definit encara quina seria la seva decisió, però al cap de pocs dies es pronunciava en el sentit de dir que això era competència del Govern, i com que ells eren una Sala dedicada a qüestions administratives no es podien pronunciar sobre si era

criminalment punible o no una associació política. Per això -deien- ja existeix una Sala adequada que és la II del Tribunal Suprem.

El dissabte de Glòria el Govern Suarez legalitzava el PCE i a Madrid es produïa una crisi política que va congelar tots els tràmits d'inscripció de les associacions polítiques.

Per fi, ara, després de reduir l'oposició ultra i d'un viatge més o menys triomfal als EUA sembla que es torna a posar en marxa tota la maquinària legal i, existeixen, per tant, algunes possibilitats de legalització de la nostra organització.

En aquests moments estem pendents de que el Tribunal Suprem dicti sentència en el nostre cas en declarar-se incompetent i de que l'esmentat Tribunal envii l'expedient al Ministeri de la Governació, el qual decidirà d'una vegada si ens aprova o no.

ACUSACIONS

Les oposicions que fa el servei jurídic del Ministeri són que Front Nacional de Catalunya "és una associació il·lícita que té com a finalitat l'atac a la unitat, independència o sobirania d'Espanya

i la integritat del seu territori". A més a més "és il·lícit perquè té per objecte la subversió violenta, la destrucció de l'ordre jurídic, social i econòmic de l'Estat i projecta la lluita armada militar per aconseguir les seves finalitats". S'addueixen com a proves diverses declaracions i articles apareguts a la revista "ARA" i unes declaracions periodístiques fetes per Joan Cornudella al Correo Catalan de Barcelona. De fet no es pot considerar que siguin proves suficients donat que es van produir en revistes clandestines, sense firma i per organismes que ningú no avala com a rectors de l'organització. I que és un contrasentit quan es vol fer lluita armada el demanar la legalització perquè això representa posar a tot el Partit a disposició de la policia. Evidentment el que es practica amb nosaltres i altres partits és una mesura discriminatòria que prové de l'actitud bunqueriana dels organismes burocràtics que no comprenen què és el joc pluralista i democràtic i que ho enfocuen tot sota el prisma del seu triomf a la guerra civil.

J. C. S.

ELECCIONS

PACTE DEMOCRATIC PER CATALUNYA, I CATALUNYA I DEMOCRACIA

La no legalització del nostre Partit ens ha obligat a presentar-nos a les eleccions sota el nom de INDEPENDENTS PEL SOCIALISME a les llistes del Pacte Democràtic per Catalunya.

Els nostres candidats pel Congrés de Diputats són els següents: al 9.^è lloc de la llista de Barcelona, Joan Cornudella i Feixa, i al 28.^è lloc Jordi Casas-Sala i Fossas.

A la candidatura CATALUNYA i DEMOCRACIA pel Senat, hi presentem Joan Cornudella i Barberà al districte electoral de Lleida.

Per qualsevol suggeriment o informació us podeu dirigir a la Secretaria General del Partit (Diputació 333, 2.ª 2.ª, Barcelona-9).

CONRRERIES

PRIMERES CONSIDERACIONS

Les conreries pretenen ajudar a l'organització política d'acord amb el nou concepte d'autogestió. Fins ara el problema polític, d'organització de poder, era assolir alguns cims de dirigisme, representatius o no, i d'allí dinamitzar l'aplicació d'uns determinats programes o concepcions. Amb el socialisme autogestionari s'obren, demés unes noves possibilitats: anar establint a la mateixa base centres de poder i de decisió.

Cal un cert rodatge en aquest sentit i poder oferir objectivament alguns resultats per decidir, ni que siguin amb provisionalitat, unes orientacions que poguem considerar mínimament vàlides en quan a planteig. Però si que podem entendre i pretendre oferir-ho a pública consideració uns plantejaments que ens han acostat a l'empresa i temptat en el tirar-la endavant.

Els partits tradicionals han viscut en gran part de recaptar vots per tal de poder, a través d'ells, plantejar uns programes o postulats envers la verificació. La creixent necessitat de participació popular i les noves possibilitats

Millor dit, fer que concepte i experiència vagin junts, avancin plegats d'acord amb les realitats i les experiències, tan com les possibilitats, que es vagin aportant dia rera dia, amb la mateixa transcendència flexible de la quotidianitat.

Una conreria, de fet, és això. Un lloc de treball obert a tothom i que no tracta de comprometre ni d'esclavitzar a ningú. Aquesta opertura de llibertat no pot ésser fàcil i tindrà inexorablement un preu, com el té tota adquisició de llibertat veritable. Per tant, i cal dir-ho d'antuvi, junt amb els alicients hi ha uns perills, junt amb el destrabament veiem implícites unes càrregues de responsabilitat.

Un socialisme marxista ofereix seguretat. Un socialisme autogestionari deixa la llibertat com a factor primer. I això, que indubtablement és agnait des d'un punt de vista de potenciació humana i social, no ho és tant partint del caire de la tranquil·litat, no ho és pels qui els pot agradar ésser dirigits i trobar les coses sol·lucionades per altri.

La convivència de les dues formes, si es sap respectar, ha d'ésser un fet i ens hem d'anar mentalitzant a la seva possibilitat perquè no hi pot haver societats uníformes ni menys imposades per la força.

i Hemeroteca General

CEDOC

J. S. E.